

Bavariae Sanctae Volvmen ...

Rader, Matthäus

Monachii, M.DC.XXIV.

B. Martianvs Sev Marcianvs, Venerabilis Presbyter Et Monachvs.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79699)

B. MARTIANVS
SEV MARCIANVS, VENERABILIS
PRESBYTER ET MONACHVS

Anno Christi circiter
CCCC LX.

Eugippii. c. 37. & 47.

Lazius in Aust. in
descriptione marchie
orientalis.

Auentin. l. 3. p. 165.

edit. Ingolstadt.

Bruschius in pat. l. 1.

p. 46.

Martianus primum monachus, deinde presbyter, postremo abbas canobij Hailigenstadiani, ut est apud Eugippium, socius & comes fuit S. Seuerini Noricorum Apostoli. Nam ita de hoc Eugippius, Martianum monachum, qui postea presbyter, ante nos monasterio præsuit ad Noricū cum fratre Renato (Seuerinus) direxerat. Et cum dies tertius laberetur, ait fratribus: Orate charissimi, quia gravis hac hora Marcianum tribulatio comprimit, & Renatum, de qua tamen citius Christi liberabuntur auxilio. Tunc monachi quæ ab eo dicta sunt protinus annotantes, illis post menses plurimos redeuntibus diem horamque periculi, quæ barbaros euaserant indicantibus, sicut signauerant approbauerunt. Ex quo Eugippij loco discis Martianum & Renatum precibus S. Seuerini fuisse barbarorum manibus, in quas inciderant ereptos. Reliquit S. Seuerinus prior extinctus viuum in terris Martianum, quem cum suo religioso cætu illustri famina Barbaria, cum corpus D. Seuerini Neapolim in Italiam transfuectum esset, & ingentia ad sacras eius exuias prodigia patrerentur perliteras in Italiam sapius inuitauit, ut ibid. reor monasterium, quod factum postea, institueretur. Scholiastes Eugippij notat imperitiam & temeritatem Lazij, quod affirmasset Martianum Viennæ Episcopum fuisse. Lazius tamen in chorographia Austriæ Mamertinum primum Viennensem Episcopum appellat, de Martino ut Episcopo nihil narrat, quem monachum duntaxat Hailigenstadianum facit. Nec secundum à Mamertino in Catalogo Episcoporum Martianum collocat, sed omnino præterit. Quamuis ut inconstans eius calamus est, in Commentario Reipub. Rom. vol. x. Martianum in pontificatu Fabianensi hoc est Viennensi, Mamertino sufficiat, secundumq; ponat. Quin & Episcopalem sedem, inquit, eo tempore positā in Fabiana fuisse ex eadem historia (Eugippij) animaduertitur, ubi primum omnium à B. Seuerino consecratus in Episcopum fuerat tribunus militum quidam nomine Mamertinus qui synchronos extitit Iustiniano primo imperante, S. Valentino Pataviensis Ecclesiæ, S. Maximo Iuuuauensis, Constantio Laureacensis, Paulino Tiberinensis & Siluino Quintauensis Norici & Vindelice Episcopis. Secutusque est Mamertinum in Episcopatu Fabianensi Marcianus quispiam.

Pag. 1157.

Quod

S. MARTIANVS.

Aurum tibi MARTIANE Myrta
 Est nomen pedibus Maroniam;
 Sed gratum numeris Catullianis
 Paucis hendecasyllabos, triumpho
 Poene inordinabilis, atq. amissato,
 Ita se scribere vaculis futuris.
 Namq. examina pessima locustae
 Depasti, sata pabulorum, sucto;
 Lethalia, fame necaro, gorce;
 Suffragante tuo et iubente Patre
 Voti plurima formidus fugasti.
 Ex arvisq. noualiumq. cultis:
 Quam nullis legionibus vel armis
 Dictator Lacialibus salicibus
 Excussisset, et excussisset alii;
 Nec Pellā Macedo suis sarisq;
 Nec Xerxes Achaem, coniectisq;
 Contentis iaculisq. faleribusq;
 De pondentibus expulisset heros;
 Hanc pestē patrio genu reflexo
 Auerit Thaumysia MARTIANUS
 Quamvis non sine nuntius Magister,
 Cui palmā sine fraude MARTIANUS
 Tota iure iubens volūta, cedit.

B

Quod

DEE MARCIANO PRESB ET MONACHO.

MARTIANVS

Q

B

Quod ad miracula & locustas attinet, de quibus Eugippius C. XII. certū est Martianum miraculo interfuisse & precibus eius ac presbyterorum aliorum pestem illam à Cucullis castello & regione vicina S. Seuerino pulsam & proscriptam, quod ita narrat de S. Seuerino apud Eugippium Martianus :

Cum adhuc Norici ripensis opida superiora constarent, & pane nullum castellum barbarorum vitaret incurfus, tam celeberrima S. Seuerini flagrabat opinio, ut certatim eum ad se castella singula pro suis munitionibus inuitarent, credentes quod eius presentia nihil eis aduersi eueniret. Quod non sine gratia diuini muneris agebatur, ut omnes eius monitis quasi celestibus terrentur oraculis, exemploque illius bonis operibus erudirentur. In castellum quoque cui erat Cucullus vocabulum, deuotionibus accolans vir sanctus venerat aduocatus, ubi factum grande miraculum neque reticere, quod tamen Marciani post presbyteri nostri, cuius eiusdem loci stupenda miracula, relatione cognouimus. Pars igitur plebis in quodam loco nefandis sacrificijs inharebat. Quo sacrilegio comperto vir Dei, multis plebem sermonibus alloquutus, ieiunium triduanum per presbyterum loci suavit indici, ac per singulas domos cereos afferre precepit, quos propria manu unusquisque parietibus affixit Ecclesie. Tunc psalterio ex more decurso, ad horam sacrificij presbyterum & diaconum vir Dei adhortatus est, totā cordis alacritate secum communem Dominum deprecari, quatenus ad sacrilegos discernendos lumen suae cognitionis ostenderet. Itaque cum multis largissimis fletibus, cumque fixis genibus precaretur, pars maxima cereorū, quos fideles attulerant, subito est accensa diuinitus, reliqua verò eorum qui praedictis sacrilegijs infecti fuerant, volentesque latere negauerant, inaccensa permansit. Tunc ergo qui eos posuerant diuino declarati examine, protinus exclamantes secreta pectoris suis factionibus prodiderunt, & suorum testimonio cereorum manifesta confessione cuncti propria sacrilegia testabantur. O clemens potentia creatoris, cereos animosque inflammans, accensus ignis in cereis refulsit & in sensibus. Visibilis lux liquabat ceras in flammās, at inuisibilis corda fatentium soluebat in lacrymas. Quis credat, amplius eos quos sacrilegus error inuoluerat postea claruisse bonis operibus, quam eos quorum cerei fuerant accensi diuinitus!

C. XI, & XII.

Alio rursus tempore in finibus eiusdem castelli locustae frugum consumptrices noxijs morsibus cuncta erant vastantes. Tali ergo peste percussi, mox presbyteri ceterique mansores sanctum Seuerinum summis precibus adierunt dicentes, ut tanta plagae auferatur atrocitas, orationum tuarum experta suffragia postulamus, quae magno dudum miraculo

C. XXI.

in accensis cereis multum apud Dominum valere conspeximus. Quor ille religiosius allocutus, non legistis, ait, quid auctoritas diuina peccanti populo precepit per Prophetam, Conuertimini ad me in toto corde vestro, in ieiunio & fletu, & post pauca, Sanctificate, inquit, ieiunium, vocate ceterum, congregate populum, sanctificate ecclesiam, & cetera quae sequuntur, haec explete, ne dignis operibus malitiam praesentis temporis facile euadatis; nullus a me agrum exeat, quasi humana solitudine locustas vetiturus, ne diuina amplius indignatio prouocetur. Nec mora ergo omnibus in ecclesiam congregatis, unusquisque in ordine suo psallebat ex more. Omnis etas & sexus, quae etiam voce non poterat, precem DEO fletibus offerebat, elemosyna fieri non cessabant, quidquid bonorum operum praesens necessitas exigebat, sicut DEI famulus praeceperat implebatur. Omnibus ergo huiusmodi studiis occupatis, quidam pauperrimus opus DEI ceptum deferens, ad agrum propriae segetis inuisenda causa, quae per parua inter aliorum sata jacebaregressus est, totaque anxius die locustarum nubem impendentem qua potuit exturbauit industria, moxque ecclesiam communicaturus intrauit; sed segetem eius exiguum, multis vicinorum circumdatam frugibus, locustarum densitas deuorauit. Quibus ea nocte ab illis finibus exterritis imperio diuino, probatum est quantum valeat fidelis oratio.

Mane quippe sancti operis temerator, atque contemptor, rursus ad agrum suum male securus egrediens, cum locustarum pernicie funditus inuenit abrasum, & omnium circumquaque sationes integras vehementer admirans, ad castellum lamentosa vociferatione reuertitur, cumque id quod acciderat indicasset, ad huiusmodi videndum cuncti exire miraculum: ubi quasi ad lineam regularem contumacis hominis segetem locustarum morsus ostenderant. Ob quam rem monendi occasionem homo DEI reperiens, docebat universos ut omnipotenti DEO discerent obedire, cuius imperij obtemperant & locustae. Pauper vero praedictus flebiliter allegabat, posse se mandatis obedire de cetero, si ulla spes qua viueret sibi remanisset. Tunc ergo vir Dei ceteros allocutus, iustum est, inquit, ut qui proprio supplicio humilitatis vobis & obedientiae dedit exemplum, liberalitate vestra anni praesentis alimenta percipiat. Collatione itaque fidelium correptus homo pauperrimus, & ditatus, didicit quantum dispendij incredulitas inferat, quantumque beneficij suis cultoribus diuina conferat largitio.

Auentinus hoc alterum de locustis miraculum Martiano
 21b. 5. p. 265. simul & Seuerino assignat: ubi ad oram Martianus etiam
 Diuus appellatur, Fuere autem Cucullae Norici superioris
 oppidum

oppidum iuxta alpes Gauzonem atque Ludozonem in pago Ater-
gea & propter Phiscam amnem: vbi post fata Attilæ Martianus sa-
cerdos & Seuerinus locustas *carminibus supplicijsque Deorum* fugarunt.
Ineptè Auentinus, *supplicijs Deorum*: quos Deos intelligit? rectè
quidem *supplicijs* precibus & votis, sed quorum Deorum? Locus
vbi hoc miraculum patratum fuit, propter lacum Valecium no-
bis VValersee & Phiscam seu Fischa zu der Gugel/apud Gauzonem
Gaisberg Ludozonem der Luog. Martianus tamen vltro miracu-
lifamam suo religioso duci & magistro Seuerino concedit, quem
hic vt testem, votisque prodigium prosequenter collocaui-
mus, titulo Venerabilis presbyteri cum venera-
bili Beda contentum.

